

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Et Par Ord om det nys udkomne angelsaxiske Digt

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 951. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1815_253-txt-shoot-idm429/facsimile.pdf (tilgået 26. maj 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

Wiste Man vilde
Den Herre fra hænd,
Med Søder saa gude,
Som da over Strand
Han underlig drevet
At Herren var blevet
Et Danmarks Land.

Nu Kløbet hint fagre
Den Blaar saa bold
Fod kadelig fagre
Mit over Kong Skold;
Saa maatte med Lovde
De Sættter forlove,
Og lade den Fride
For Wind og for Dove,
Wort sejed den Sætte
Daa Helgerne blaa,
Fod Helle i Klaffe,
Daa Strandbredden Naar
Med Sult og med Klage;
Som gldrig tilbage,
Ja, Ingen med Sande
Kan hse dan verd
Hvorodt over Strande
Den Sætte henfæde,
Om Hjeret og fundet
Wet Stot-Kongens lig,
Om Hogen blev andet
Den Ladning saa rig.

Naar Man nu seer at der i Resensjonen, saa lidt som i den latinske Oversættelse, er Spor af Skjoldts Klægbegjærlig, da maas Man troe er af to, enten at jeg har digtet det paa egen Haand, eller at Vedkommets et forfode saa meget Angel.

*) Dylaa de tiner det indboke denne Vets agtning ere dulle, dog troer jeg at have truffet Væningen ved Højs af foromtalte Gaan, og har Man Det til med den latinske Oversættelse at anse alle dyder og viden for itide Højs i Singskalar, da saa der inter Spørgsmaal vere, kan derom Naar jeg i Lovik.

Krist, som Man kan seer paa Fortes Dage, naar Man kan Island; og inter det første beviste, Naar vi det Siste søg. Dog, jeg vil heller stude med den Bemærkning, at var dylaa denne Indledning det Højs af hele Digter, maatte vi dog kalde det en stor Gindig; thi viselig, Langer om Skjoldts Klægbegjærlig et et Sidskifte til det om Højsbegjærlig, og ander den Skilighed, som var de Højses Arvegode, ja det er som en Højsjættelse om Skjoldungskommens Uforanketli Hed; thi Skjoldts Beav er indentet at fide, haud Stygge søver over det forladne Højs, Dønsdøg er hans Dønsstøen og Dønsmarks Hjeret hans Dønsføter.
(Fortsættelse.)

(Indfandt.)

Man hører mange Stemmer fremføre det Spørgsmaal, om dylaa den anstændige 1ste August Kolgase fordi uden Solværdens regelmæssige Notering, eller om Kongen ikke vil forberetlig sin Kroningsfest, ved at sætte sin, fornæbrell Tidkomstindtægtterne, hithil Højsføttets Højs i Kæst. Naar andre enste Spørgsmaal er opføstet, fordi enten deres egen Interesse, eller deres Wæning om det offentlige Livs Forbring lader dem til at foretrække en fortilt Suspension af Livet.

Indføderen, som til sit Indværs er overbevist om, at hvad der er Det, aldeles utilbar hos vor Konge vil blive det endelige Udled af enhver Opføse, som, fra alle Sider, forelægges til Højsførelse, kan ikke ander end svare: den rigtigste Notering vil finde Sted, saamaar de Detankelige heder, der have beværet Suspensionen, høves.

Da imidlertid dette Svær kan synes liget dem, hvilke Oldtidens Dønsker gade, og som ikke gjorde de Spørgende Højsere end de vare for, saasal Indføderen heder med saa Ord, at navne Højsføderens heder med saa Ord, at navne Højsføderens heder, hvorfor det, efter hans bestemte Wæning, er det Højsføstige, at den Udføttelse, som siden 1 Febr. 1814 har fundet Sted, om ikke til 1ste Aug., saa dog meget snart efter, vil ophøre.

Højsfø Staters Højsføttætt heder, under ovenordentlige Omstændigheder, troer deres Udføtt til at Højsfø Højsfø ved overordentlige Højsfø,

Wiske Man vilde
Den Herre saa kende,
Med Søder saa gode,
Som da over Strand
Han underlig drevet
At Herren var blevet
Et Danmarks Land.

Nu Kløbet hint fagre
Den Blaar saa bold
Fod kadelig fagre
Mit over Kong Skold;
Saa maatte med Lovde
De Sættter forlove,
Og lade den Fride
For Vind og for Dove,
Dert sejle den Sætte
Daa Helgerne blaa,
Fod Helle i Klaffe,
Daa Strandbredden Naar
Med Gul og med Klage;
Som gldrig tilbage,
Ja, Ingen med Sande
Kan hve han ved
Hvorvidt over Strande
Den Sætte henfæde,
Om Hjeret og fundet
Hvis Stol-Kongens Lig,
Om Nogen blev andet
Den Ladning saa rig.

Naar Man nu seer at der i Resensjonen, saa lidt som i den latinske Oversættelse, er Spor af Skjoldts Klægbegjærlig, da maas Man troe det af to, enten at jeg har digtet det paa egen Haand, eller at Vedkommets et forfode kan meget Angel.

*) Dylaa de tiner det indboke denne Vets agtning ere dulle, dog troer jeg at have truffet Væningen ved Hjør af foromtalte Gaan, og har Man det til med den latinske Overfatter at anse alle dyder og viden for itide Pisen i Singskulari, da kan der intet Spørgsmaal være, kan derom Naar jeg i Lovik.

Krist, som Man kan lære paa Fortes Dage, naar Man kan Islandsk; og intet det første beviste, Naar vi det sidste søg. Dog, jeg vil heller stude med den Bemærkning, at var ogsaa denne Indledning det Hovedstykke af hele Digter, maatte vi dog kalde det en stor Givning; thi vistelig, Lærte om Skjoldts Klægbegjærlig et et Sidestykke til det om Fredesgæbes, og ender den Skærlighed, som var de Dancks Arvegode, ja det er som en Fortællelse om Skjoldungskommens Uforvankelighed; thi Skjoldts Svær er indentil at fide, hans Styrge fover over det forladne Hav, Dandsdrag er hans Dandssteen og Danmarks Hjeret hans Dandsfoter.

(Indfandt.)

Man hører mange Stemmer fremføre det Spørgsmaal, om ogsaa den anstændige 1ste August Kolgase forbi uden Solværdens regelmæssige Notering, eller om Kongen ikke vil forberette sin Kroningsfest, ved at sætte sin, fornødt Tidkommander, hertil isseventuets Lov i Kraft. Naar andre enkelte Spørgsmaal er opstillet, fordi enten deres egen Interesse, eller deres Mening om det offentlige Livs Forbring leder dem til at forestralte en forfaldt Suspension af Loven.

Indsenderen, som til sit Indsigelse er overbevist om, at hvad der er det, aldeles utilbar hos vor Konge vil blive det endelige Udslag af enhver Opførelse, som, fra alle Sider, foretages til Højlovelse, kan ikke andet end svare: den rigtige Notering vil finde Sted, saalænge de Detankelige heber, des have bevirket Suspensionen, høves.

Da imidlertid dette Svær kan synes liget dem, hvilke Oldtidens Deakter gæde, og som ikke gjorde de Spørgende floget end de vare for, saalænge Indsenderen steds med saa Ord, at navne Hovedgrundene, hvorfor det, efter hans bestemte Mening, er det fornødt, at den Udsettelse, som siden 1 Febr. 1814 har fundet Sted, om ikke til 1ste Aug., saa dog meget snart efter, vil ophøre.

Fleer Staters Resolutionser have, under ovenordentlige Omstændigheder, taget deres Tilflugt til at hvide sig Pangs ved overordentlige Midler,

